

Tlesknil se je z dlanjo po čelu, zasmejal se je in je hitel potem z dolgimi koraki proti domu.

„Seveda sem pozabil nanj! Človek gleda, išče, ampak ozira se neprenehoma v daljavo, namesto da bi včasih pogledal najprej pred noge!“

Šel je in stopil naravnost v krčmo. Z veselim smehom je pozdravil krčmarja, s tistim smehom, ki se prikaže klavern in grd na obrazu komedijanta, ki je jokal za kulisami.

„Bog daj, krčmar! Nisem prišel pit, že zdavnaj so minili tisti časi! Glej, prosit sem te prišel, da mi posodiš eno krono, eno samo krono!“

„Ne bo nič!“ je odgovoril krčmar in se je smejal veselo. „Pij, če maraš, na upanje, ampak s krono ne bo nič!“

„Eno samo krono!“

Krčmar je odmahnil z debelo roko in je stopil k gostom.

„Domov pojdem!“ je pomislil Pavliček v trudnem, topem miru. „Sedel bom in bom dobro premislil in se ne bom ganil iz hiše, dokler ne bo razločno in nezmotljivo zapisano: tam je krona zate!“

„Kod si hodil, tatinek?“ ga je pozdravil Honza. „Dolgo sem čakal nate, lačen sem!“

Pavliček se je naslonil ob posteljo.

„Zdaj sem bil pri kramarju, glej... in namesto da bi ga bil prosil kruha... zdaj mi pač ne bo dal ničesar več...“

Odpri je miznico.

„Ná kruha, Janjek, potrpi...“

„Krčmar bi mi bil dal kruha in vina...“ je pomislil.

„Zakaj si jezen, tatinek?“ je prašal Honza.

„Nisem jezen, Janjek, truden sem; legel bom k tebi in bom spal. Tudi ti zaspi...“

Meglilo se mu je pred očmi, držal se je z levico za posteljnjak, desnica je ležala na odeji.

„Glej, jedel nisem!“ je pomislil. „Že od včeraj zjutraj nisem jedel!“

„Ti boš spal, tatinek, jaz pa bom mislil na svoj god... Ali bo žoga tako debela kakor moja pest?“

„Kakor tvoja pest!“

„Ali bo rdeča?“

„Zaspi, Janjek!“

Legel je k njemu in ga je objel z desnico okoli života.

BLAŽENI MARKO KRIŽEVČAN.

JOSO BUŽAN.

„Odpočil si bom, spal bom!“ je mislil v omotici. „Zgodaj zjutraj bom vstal... in bom šel...“

Zunaj se je mračilo.

IV.

Stopil je zjutraj na ulico, kakor da bi bil stopil iz mrtvašnice. Dolg, koščen, brez lic